

Kerk in de wijk

Volgens pater Jan van Kilsdonk SJ – zijn gedachtenis zij ons tot zegen – is de situatie van de kerk in de stad volstrekt hopeloos is, maar niet ernstig.

De kerk heeft een roeping om de vrede van de stad te zoeken (Jeremia 29). In die stad, in (woon)wijken, is het goed om je als kerk niet op te sluiten in de eigen kring. Sluit bondgenootschappen, leg verbindingen, probeer de kerk en de kerkgemeenschap een plek te geven in de buurt en in de wijk, die ook voor buurtgenoten van waarde is. Probeer om de 'muren' af te breken, en verbindingen leggen, zo de liefde van God te leven.

Als je kerk in de buurt wilt zijn, is het goed om te zoeken naar manieren om kerkelijk buurthuis te zijn. Kerken zijn buurthuizen *avant la lettre* en het zou goed zijn om die functie op een bepaalde wijze terug te winnen. Dat betekent dat de zondagmorgen niet het enige zwaartepunt van het gemeentelven meer zal zijn. Wees zo veel mogelijk open, biedt ruimte aan initiatieven die 'de vrede van de stad' dienen. Denk aan het huisvesten van een voedselbank, een inloopplek met spreekuur of een koffiehoek, een stilteplek. Veel kerken ondervinden hinder van het feit dat men de deur niet meer weet te vinden of niet meer wil openen. Anderen profiteren er juist van dat ze geen eigen plek meer hebben maar noodgedwongen moesten vieren en samenkomen in een (diaconaal) buurthuis, een multifunctioneel centrum, een verzorgingshuis.

Zoek aansluiting zoeken bij de mensen en de activiteiten die worden georganiseerd door anderen in de wijk. Probeer ook de mensen uit de buurt te leren kennen, niet alleen de mensen die bij jou naar de kerk komen. Wie zijn je burens? Doe als kerkelijke gemeente mee aan het buurt of straatfeest. Probeer contacten te leggen met scholen in de wijk en samen met hen activiteiten te organiseren. Stel je kerk open voor scholieren. Buig je als gemeente eens over de vraag, hoe wijd de pastorale cirkels zouden kunnen zijn, die je wilt trekken.

Het is belangrijk om goede contacten te hebben met de burgerlijke overheid. Hoewel de scheiding tussen kerk en staat zich vaak lijkt te verdiepen, wijst de inzet op de participatiesamenleving de andere kant op: kerken zijn van oudsher en bij uitstek vrijwilligersorganisaties die een belangrijke rol in de participatiesamenleving vervullen. Hier kan soms een vruchtbare wisselwerking ontstaan. Overweeg ook eens om als kerk diverse andere gestalten aan te nemen (een stichting bv) waarmee velen makkelijker communiceren. Om in aanmerking te komen voor subsidies van de overheid en fondsen, kan dat zeer effectief zijn. Er zijn wijkgemeenten in het land die wel geld hebben, maar die zich niet gesteld zien tegenover de problematiek van de kerk in de stad; zouden er partnerschappen kunnen groeien tussen gemeenten in de randsteden en gemeenten in de centra?